

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

IUSTIN BORFOTĂ

ÎN TRE DOUĂ NELINIȘTI

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2021

CUPRINS

Introducere:

Iustin Borfotă sau singurătatea locuibilă
de Ion Mărgineanu7

Portret în mișcare	11
Depărțările	12
Sub draperii de liniște	13
Am să plec	15
Singurătate	16
„Doamna brună din sonete”	17
Secetă în târziu ce ne-apasă	19
Pe caldarâmul ucis al vârstei	20
Hățișurile văii adânci.....	21
Sub cerul arămiu	23
Sub poale de vânt	24
Pietate	25
Clepsidra răsturnată	26
La Stână	27
Umbre efemere	28
Casa bunicilor	29
Între două neliniști	30

În mine-i cel de ieri	31
Ceasornic al culorii.....	33
Clipa cu haru-i efemer	34
Îmbarcarea spre Cytera	35
Iarnă-n Apuseni	36
Podul de lumină	37
Melancolia-n repere târzii.....	39
Visul.....	40
Meditația ca libertatea unui râu	41
Vară	42
Un astru mai pur	43
Nepăsare.....	44
Steaua mea călătoare	45
Un veac de nepăsare	46
Câteodată toamna	47
Un dor ce mă leagă.....	48
Îmbătrânesc.....	49
Ochii tăi	51
Tu ești singura femeie.....	52
La întreg	53
Strigăt	54
Există salvare?	55
Seara asta, iubito.....	56
Cântec	57
Contemplație	59
Clipă de rătăcire.....	60
Vino.....	61
Poetul.....	62
Incert.....	63
Ochi fecund	64

Scrisorile	65
Disimulare	66
Tristă ipohondrie	67
Cogito ergo sum	68
Remember	69
Indiferență	71
Călătorul	72
Trece lăncu	73
Vizită	74
La Stână	75
Septembrie la Poșaga	76
Pasărea măiastră	77
După festin	79
La Ipotești	80
Noi	81
Orele unui clown	82
Lupta cu morile de vânt	83
La Paris	84
Rafalele oceanului la Nantes	85
Vis apocaliptic	87
Bulevardul Saint Michel	88
Orașul în iarnă	89
Joc de copii	90
Stejar fără frunze	91
Rugă pentru jăraticul din scrum	92

Postfață

Ritmurile temperate ale neliniștii de Ioan Păler	93
---	----

INTRODUCERE

Iustin Borfotă sau singurătatea locuibilă

Acolo, unde timpul coboară la șoseaua ce unește liniște și neliniște, pe Valea Arieșului, strâmtorată de pietre și arbori, lărgită de cuiburi de păsări și freamătul îmburuient al unui pui de tren, cu nume de Mocănița, pentru a face pași monotoni pe un caldarâm de beton ostenit, și a intra în satul Poșaga de Jos precum un călăreț pe caii lui mărunți, spre a-și odihni singurătatea între dealuri și munți, multiplicată de frumusețea umană, îmbrăcată în obiceiuri și tradiții fecunde, trăiește profesorul Iustin Borfotă cu distinsa-i soție, mulți ani director de școală, animator cultural, folclorist și poet, înlănțuindu-și albastrul privirii cu o lume ce s-a mișcat și se mișcă și acum spre orașele Turda și Câmpeni, dar a visat și visează cu ochii deschiși la o altfel de lumină, învelită în aura credinței strămoșești.

Aici sub policandrul vremelniceii, poetul și-a crescut mereu o livadă de pomi fructiferi, numai ai

sufletului său; cuvintele, pe care se sprijină ca pe un sfânt toiag, cum primăvara pe muguri, pe frunze și flori, trăind de-a valma cu anotimpurile, plecări și întoarceri, bătătorind în inimă un altfel de drum al mătăsii împreună cu vatra satului, cu zborul înalt al vulturilor, șipotul izvoarelor, pe care versul se așează ca pildele pe sfatul bătrânilor și cântă, devenind prelungită noapte albă să rămână o veșnică prietenie a unor strigăte de strălucire continuă, a unor amintiri așternute în pagină, brazde adânci, de nestemate semințe, albi abia șoptite curgătoare izvoare prin venele cuvintelor: *Adună, Doamne, gândul din toropeala serii/ Și dă-i speranțe celui ce nu le mai avea/ Ridică disperarea din clipele durerii/ Și dă-i lumină, Doamne, la cel ce n-o vedea./ Înălță păcătosul din mia de păcate/ Și limpezește-i mintea ce nu mai știe cum/ Să risipească norii ce se adună-n toate/ Și luminează, Doamne, jăraticul din scrum/ Ne iartă îndrăzneala/ Vai nouă, păcătoșii! (Rugă pentru jăraticul din scrum).*

Acest fel de rugă limpezește verbul, îi alungă norii, alinându-i clipele durerii. Și versul întărește pagina, se întoarce mereu în ea ca un prunc la sânul mamei, încărcat de semnificații, precum spicele în aurul în pârg și macii într-o roșie iubire; când monoton, când exaltat, când taciturn ca bolovanii pe stânci, și stâncile în cumințenia lor adâncă, de fapt versul iustinian este deopotrivă vibrația timpului și răstimpului, cer arămiu, sanctuar, pietate cu aromă sfântă, sentimente

răbind clepsidra, liniște ce îmbracă neliniștea limbii române.

Clipele de umbre efemere, casa bunicilor ca o lume înghețată uneori, un ceasornic al culorii, dar și pasăre colibri, pod de lumină, melancolie, un astru al purității, stea călătoare, stea căzătoare, un drum care nu se mai întoarce, prin care se aude blestemând lancea lui Horia, ospăț și claviatură a vârstei, toate devenind poezii ce-și dau mâna, propunându-ne o trainică iubire prin felul în care rămâne un tors al lânii pe fus prin șezătorile târzii ale cântecului, nemuritoare legende.

Ele se întretaie și acum cu sărutările fecioarelor, spre a nemuri în sentimentele cititorului, spre a se aduna precum răcoarea într-o amforă, veche pendulă, oase luminând rune și morminte, vise și speranțe. Versul cumițește pagina, investind-o, coborând în rostire sub tâmpla semnului cerului.

Unitatea volumului o dă tocmai atmosfera din titlu: *Între două neliniști*, adică, mai simplu spus, teama dintre viață și moarte.

Poetul, această tăcere cu ochii albaștri, exclamă: *Și eu sunt tot mai mult un stejar/ Îmbătrânit de amintiri/ Margine a liniștii/ și neliniștii,/ Un stejar cu frunze dulci/ La margine de zare și abis.*

Poezia lui Iustin Borfotă este apa liniștită a sufletului montan, lovită de ploi și vâltoare, de rădăcinile dorului și doinei, de cerul senin al întrebărilor.

Ea este chiar: *Această adunătură de candelabre* a inimii. Citită, are culoarea învierii din poartă în poartă a limbii române. Cele două neliniști sunt chiar felul de a ocroti, plantând-o în manualele școlare, veghe continuă.

Ion MĂRGINEANU

PORTRET ÎN MIȘCARE

Nu simt nimic,
furca de lemn a amețit de căldură,
nu aud glasuri,
nicio răscoală nu se anunță,
nici un discurs,
nicio istorie nu se pronunță.
Oare unde suntem?
Sunt fluturi pe geam să fim
Obosiți de lumină?
Și totuși,
rămânem grăul din lan
în marea grădină.

DEPĂRTĂRILE

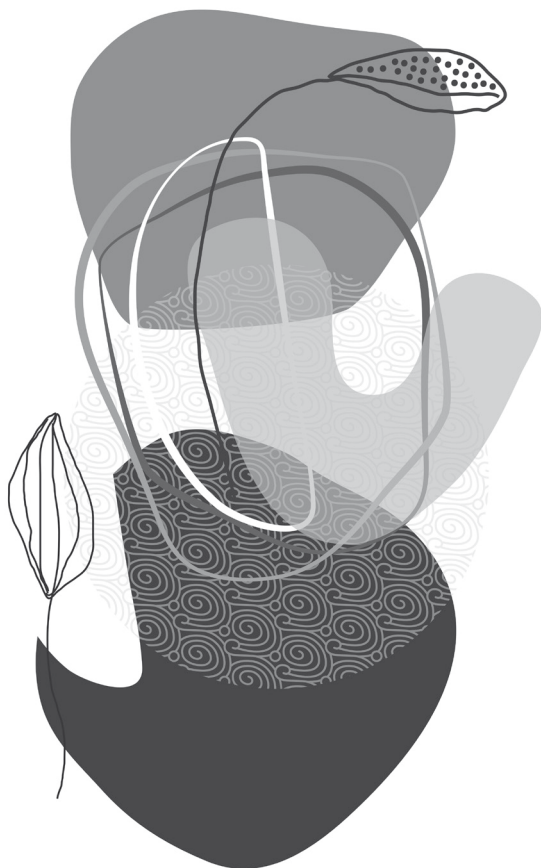
Orizontul prelins pe copaci
Sfidează plecările.
Nu mai văd nimic printre maci
Am uitat depărtările.

Nu mai vreau să le chem înapoi,
Nu mai pot scurta alergările.
Totul pare un ceas încordat
Ce-mi măsoară cărările.

Clipe agitate adun
Lăsând loc adnotărilor.
Când veți veni înapoi?
Depărtărilor!

SUB DRAPERII DE LINIȘTE

E frig,
Îmi place să-mi privesc mânușile
de pe dulap.
A trecut de mărtișor, dar e frig,
E confortabil să le văd acolo
Mă simt mai în siguranță
C'est la vie.
Iarna nu mai vrea să plece,
Iar noi am obosit,
Dar eu sunt liniștit.
Mânușile sunt pe dulap,
Mă simt în siguranță.

AM SĂ PLEC

Am să plec uneori
într-o corabie de singurătate
spre polul tristeții
nu vă fie teamă
nu renunț
caut mereu calea
spre un alt pol
mai puțin ancorat în realitate.

SINGURĂTATE

mai stai clipă, mai stai
– asta a mai spus-o cineva –
toate trec și toate se repetă
n-am să chem pe nimeni
să vadă lumea cu mine
n-o să simtă nimic
eu văd totul
rar, foarte rar,
văd peste voi
peste toți
calvar – Doamne!
har?

„DOAMNA BRUNĂ DIN SONETE”

Doamna brună din sonete
E un vis fără regrete.
Ai îmbătrânit poete
Viața n-o să se repete.

Era tânără și brună,
Dar era puțin nebună.
Avea șolduri de argint
Și privirile ce mint.

Era plină de dorinți...
Eu cu ochii mei cumiți
Coloram cu vechi modele
Atât de triste-le-i perdele.